

ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΜΑΞΙΜΟΣ ΧΑΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
Βουλευτής Λαρίσης-ΝΕΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Χανιά, 22 Ιουλίου 2021

**Ομιλία του Γενικού Γραμματέα της Διακοινοβουλευτικής Συνέλευσης
Ορθοδοξίας (ΔΣΟ), κ. Μάξιμου Χαρακόπουλου
κατά την έναρξη της Γενικής Συνελεύσεως της ΔΣΟ
με θέμα “Το μέλλον της Ευρώπης, το μέλλον του κόσμου μετά την πανδημία”.**

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι,

Και από το βήμα της Γενικής Συνελεύσεως θα ήθελα να σας καλωσορίσω στην Ελλάδα και στην Κρήτη. Κατορθώσαμε σε μια ιδιαίτερα δύσκολη συγκυρία, που έχει προκαλέσει για περισσότερο από ενάμιση έτος η πανδημία του Covid 19, να βρεθούμε από κοντά σε αυτό το φιλόξενο και πανέμορφο ελληνικό νησί με την πλούσια ιστορία.

Θα θέλαμε βεβαίως η κατάσταση να ήταν περισσότερο ευνοϊκή. Να είχαμε αφήσει πίσω μας τον εφιάλτη της πανδημίας, τα υγειονομικά μέτρα περιορισμού και προστασίας, τις μάσκες, τις προφυλάξεις. Θα θέλαμε να είχαμε εισέλθει ήδη στην μετά-covid εποχή. Να χαράζαμε με την αισιοδοξία που χαρίζει πάντοτε στους ανθρώπους το τέλος ενός πολέμου, τα σχέδια του αύριο.

Να απενίζαμε τους νέους ορίζοντες που θα μπορούσαμε να ταξιδέψουμε με την αυτοπεποίθηση της νίκης κατά ενός εχθρού, που αν και αόρατος στο μάτι μας, κατόρθωσε να προκαλέσει εκατόμβες θυμάτων και να υπονομεύσει τον φυσιολογικό βίο μας, την καθημερινότητά μας, τις κοινωνικές μας σχέσεις, τις οικονομικές συναλλαγές.

Δυστυχώς, όμως, δεν μπορούμε να αισθανθούμε έτσι, τουλάχιστον όχι ακόμη. Γιατί μπορεί το παγκόσμιο εμβολιαστικό πρόγραμμα να βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη εδώ και πολλούς μήνες, μπορεί να υψώνεται σταδιακά το περίφημο αυτό τείχος της ανοσίας που θα προστατέψει την υγεία των πολιτών και των κοινωνιών, μπορεί να μειώθηκαν οι θάνατοι και οι νοσηλευόμενοι, ωστόσο η απειλή είναι ακόμη παρούσα.

Ο ιός συνεχίζει να προσβάλει συνανθρώπους μας, στα νοσοκομεία συνεχίζουν να εισάγονται ασθενείς, ο φόβος συνεχίζει να μας τυραννά.

Είναι φανερό ότι το τείχος που δημιουργήσαμε είναι ακόμη ατελές, ότι έχει ακόμη ρωγμές. Και οι ρωγμές αυτές είναι οι αρνητές του εμβολιασμού, οι οποίοι είτε είναι θύματα μιας άκρατης συνωμοσιολογίας που διαπερνά τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, είτε ενός ενδόμυχου και άλογου φόβου.

Σε κάθε περίπτωση, όμως, το αποτέλεσμα είναι ανησυχητικό, και σε συνδυασμό με τις μεταλλάξεις του ιού, αναβάλουν την πολυαναμενόμενη έξοδο από το τούνελ αυτής της δοκιμασίας, πολλαπλασιάζοντας τις αρνητικές συνέπειές της.

Ποιο μπορεί, όμως, να είναι το μέλλον μας ως Ευρώπη μετά από αυτήν την κρίση; Ποιοι οι ορίζοντες που ανοίγονται μπροστά μας και ως Ευρωπαίοι πολίτες μπορούμε να κατευθυνθούμε;

Και ποιες μπορούν να είναι οι προτάσεις για αυτό το κοινό αύριο από εμάς τους ορθοδόξους στο θρήσκευμα κοινοβουλευτικούς, με το κοινό πολιτισμικό υπόβαθρο που ορίζεται από την κοινή θρησκευτική πίστη, τις κοινές παραδόσεις, τα κοινά, για να χρησιμοποιήσω μια ωραία έκφραση, συμπεφωνημένα υπονοούμενα, τους κοινούς κώδικες δηλαδή της συνεννόησης μεταξύ μας;

Θέλοντας να συμβάλω στη συζήτηση που θα διεξαχθεί αυτές τις ημέρες και ως τροφή για συλλογισμό, θα αναφερθώ σε μερικά σημεία, που έγκεινται τόσο στην παρούσα συγκυρία όσο και στο γενικότερο προβληματισμό για το μέλλον της Ευρώπης.

Ξεκινώ από τα σοφά διδάγματα που μας αφήνει η πανδημία και τα οποία πρέπει να τα αφομοιώσουμε και να τα μετουσιώσουμε σε πράξεις στη ζωή μας. Η ανθρωπότητα για να αντιμετωπίσει την απειλή του θανάτου από τον μικροσκοπικό αυτό εχθρό έπρεπε να δράσει σε συντονισμό και από κοινού. Και στο βαθμό που το έκανε είχε σημαντικές επιτυχίες.

Η αλληλεξάρτηση είναι εμφανής, καθώς αν παραμείνουν μαύρες τρύπες στον πλανήτη, ολόκληρος ο πλανήτης είναι σε κίνδυνο. Και αυτή η αλληλεξάρτηση οδηγεί μοιραία στην αλληλεγγύη στον συνάνθρωπό μας, στους άλλους λαούς και στα άλλα κράτη που έχουν την ανάγκη βοήθειας κατά το ευαγγελικό «*αγαπήσεις τον πλησίον σου ως σ' εαυτόν*» (Ματθ. κβ', 37-39).

Το ηθικό πρόταγμα, ωστόσο, για να εμπεδωθεί στις ευρωπαϊκές κοινωνίες πρέπει να μην παραμένει μόνον στο επίπεδο των εξωτερικών κανόνων, αλλά να γίνει εσωτερικό βίωμα. Ο ευρωπαϊκός χώρος, όμως, πλήττεται εδώ και δεκαετίες από μια προσπάθεια κάποιων κύκλων να αποσπάσουν από τον πολιτισμό του, βασικούς πυλώνες της ύπαρξής του, χωρίς τους οποίους θα πάψει να είναι ευρωπαϊκός και μάλλον θα πάψει να είναι και διακριτός πολιτισμός.

Αναφέρομαι βεβαίως στην χριστιανική παράδοση, η οποία σε συνδυασμό με την αρχαία, την κλασική γραμματεία και το ρωμαϊκό δίκαιο, διαμόρφωσε τον ευρωπαϊκό πολιτισμό, τον ευρωπαίο άνθρωπο. Αυτή η απόπειρα να κοπούν οι ρίζες του ευρωπαϊσμού θα έχει ως τελικό αποτέλεσμα να μαραθούν οι ανθοί του ευρωπαϊκού δέντρου, και το ίδιο να ξεραθεί.

Ως γνωστόν, το ζήτημα της χριστιανικής ταυτότητας της Ευρώπης είχε τεθεί και κατά την περίοδο της κατάρτισης του Συντάγματος της Ευρώπης το 2005, όμως ορισμένα εκκοσμικευμένα ευρωπαϊκά κράτη της Δυτικής Ευρώπης ήγειραν ενστάσεις και η αναφορά στις ευρωπαϊκές χριστιανικές ρίζες παραπέμφθηκε στις καλένδες.

Η Δ.Σ.Ο. θεωρεί ότι η ευκαιρία που χάθηκε τότε, μας δίνεται εκ νέου για να χαρτογραφήσουμε και πάλι τις χριστιανικές συντεταγμένες της Ευρώπης κατά τρόπο φραστικό, αλλά και εμπράκτως.

Σε κάποιους έχουν επικρατήσει, όπως φαίνεται, εμμονικές ιδεοληψίες για το ευρωπαϊκό μέλλον. Αντικαθιστώντας το όραμα της κομμουνιστικής κοινωνίας, από το οποίο επίσης εξοβελίστηκε η χριστιανική παράδοση, και το οποίο οδήγησε εντέλει σε τραγωδίες το ανατολικό ευρωπαϊκό τμήμα, σήμερα γίνεται λόγος για ένα ασαφές πολυπολιτισμικό όραμα.

Ένα όραμα στο οποίο τα αμιγή ευρωπαϊκά χαρακτηριστικά θα πρέπει να υποχωρήσουν, αν όχι να εξαφανιστούν, για να επιτευχθεί η συμβίωση ανθρώπων διαφορετικής πολιτισμικής καταγωγής, χωρίς καμία διάθεση ενσωμάτωσης στον ευρωπαϊκό τρόπο ζωής.

Ήδη, παρακολουθούμε το άτοπον αυτών των προσδοκιών. Εκεί όπου έχουν επικρατήσει αυτές οι λογικές συχνά εμφανίζονται σύγχρονες βαβέλ, που ενίοτε μετατρέπονται σε εοτίες μισαλλοδοξίας, φανατισμού και βίας, που με τη σειρά τους τροφοδοτούν ολοκληρωτικές ιδεολογίες, που ελπίζαμε ότι είχαν σβηστεί από την ευρωπαϊκή ιστορία δια παντός.

Ναι, η Ευρώπη δεν μπορεί να είναι μια περικλειστή ήπειρος -άλλωστε αυτό θα ήταν ουτοπία στην εποχή της παγκοσμιοποίησης- δεν μπορεί, όμως, να είναι ανοχύρωτη, και πολύ περισσότερο να υποστείει τη σημαία των αξιών της, να ακυρώσει την ταυτότητά της στο όνομα της συμβίωσης και ενός ασαφούς πολυπολιτισμού.

Όπως, ευφύως, επισήμανε πρόσφατα σε συνέντευξή του σε αθηναϊκή εφημερίδα ο γνωστός φιλόσοφος Φράνσις Φουκουγιάμα: «Οι Ευρωπαίοι δεν πρέπει να κοροϊδεύουν τον εαυτό τους ότι μπορούν να αφομοιώσουν εκατομμύρια Αφρικανούς που μεταναστεύουν στην Ευρώπη. Πολιτικά δεν είναι ρεαλιστικό».

Και προσθέτει «Εάν θέλεις να έχεις ανοιχτά σύνορα μέσα στη Σένγκεν, πρέπει να έχεις ασφαλή εξωτερικά σύνορα. Η Ευρώπη δεν τα έχει».

Σημαντικά, επίσης, είναι δύο σημεία που θα καθορίσουν όχι μόνο το μέλλον της Ευρώπης, αλλά ολόκληρου του κόσμου: η προστασία του περιβάλλοντος και η σχέση του ανθρώπου με την τεχνολογία.

Σχετικά με το πρώτο είναι φανερό πλέον ότι αν ο άνθρωπος δεν σεβαστεί κάθε μορφή ζωής, αν δεν πάψει να λειτουργεί άπληστα και αστόχαστα καταστρέφοντας - με μόνο στόχο το κέρδος- το περιβάλλον, αυτό θα τον εκδικηθεί.

Όσο για την παντοκρατορία της τεχνολογίας που έχει, αναμφίβολα, καταστήσει τις ζωές μας ευκολότερες, οφείλουμε να εξαλείψουμε τους κινδύνους που προκύπτουν από την χρήση της, χωρίς ηθικές και ανθρωπιστικές αρχές.

Τέλος, θα ήθελα να επισημάνω την απειλή ενός ενδοευρωπαϊκού διχασμού, ένα ριμέικ του ψυχρού πολέμου που ταλάνισε την ήπειρό μας επί δεκαετίες. Η αναζωπύρωση παλαιών αντιθέσεων και η εκδήλωση νέων, που μπορεί να φτάσουν ακόμη και στην πολεμική αναμέτρηση, είναι κάτι απαράδεκτο για τον ευρωπαϊκό χώρο τον 21^ο αιώνα.

Αντιθέτως, στρεφόμενοι στα διδάγματα των πατέρων της Ενωμένης Ευρώπης, όπως ήταν ο στρατηγός Ντε Γκωλ, ο καγκελάριος Αντενάουερ και άλλοι, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγω τον Κωνσταντίνο Καραμανλή, έναν αυθεντικό ευρωπαϊό πολιτικό, θα πρέπει να επιλέξουμε την ενότητα.

Το όραμα μιας Ευρώπης από τον Ατλαντικό μέχρι τα Ουράλια, σημαίνει μια Ευρώπη ισχυρή, μια Ευρώπη ανεξάρτητη, μια Ευρώπη ευημερούσα για τους λαούς της και τα έθνη της, στην οποία το κάθε ένα θα προσφέρει την δική του πνευματική κληρονομιά, το δικό του ιστορικό αποτύπωμα, την δική του ταυτότητα, για να υπάρξει εντέλει μια δημιουργική και ελπιδοφόρα σύνθεση.

Προς αυτή την κατεύθυνση θέλουμε να πιστεύουμε ότι συμβάλει και η ΔΣΟ, εργαζόμενη με συνέπεια και αποφασιστικότητα ήδη για 28 ολόκληρα χρόνια, φιλοδοξώντας να συνδράμει στο μέτρο των δυνατοτήτων της, προς αυτήν την ενωμένη, δημοκρατική, ανθρωπιστική Ευρώπη που οραματιζόμαστε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι,

Αναμένουμε με ιδιαίτερο ενδιαφέρον να καταθέσετε τις απόψεις σας, τις προτάσεις σας, τον προβληματισμό σας και όλοι μαζί να πετύχουμε την καλύτερη σύνθεση πολιτικών πρωτοβουλιών που θα επιχειρήσουμε να υλοποιήσουμε το επόμενο διάστημα. Σας ευχαριστώ για την προσοχή.